

VERTIGO

NR. 84 | S

E

losis cinema

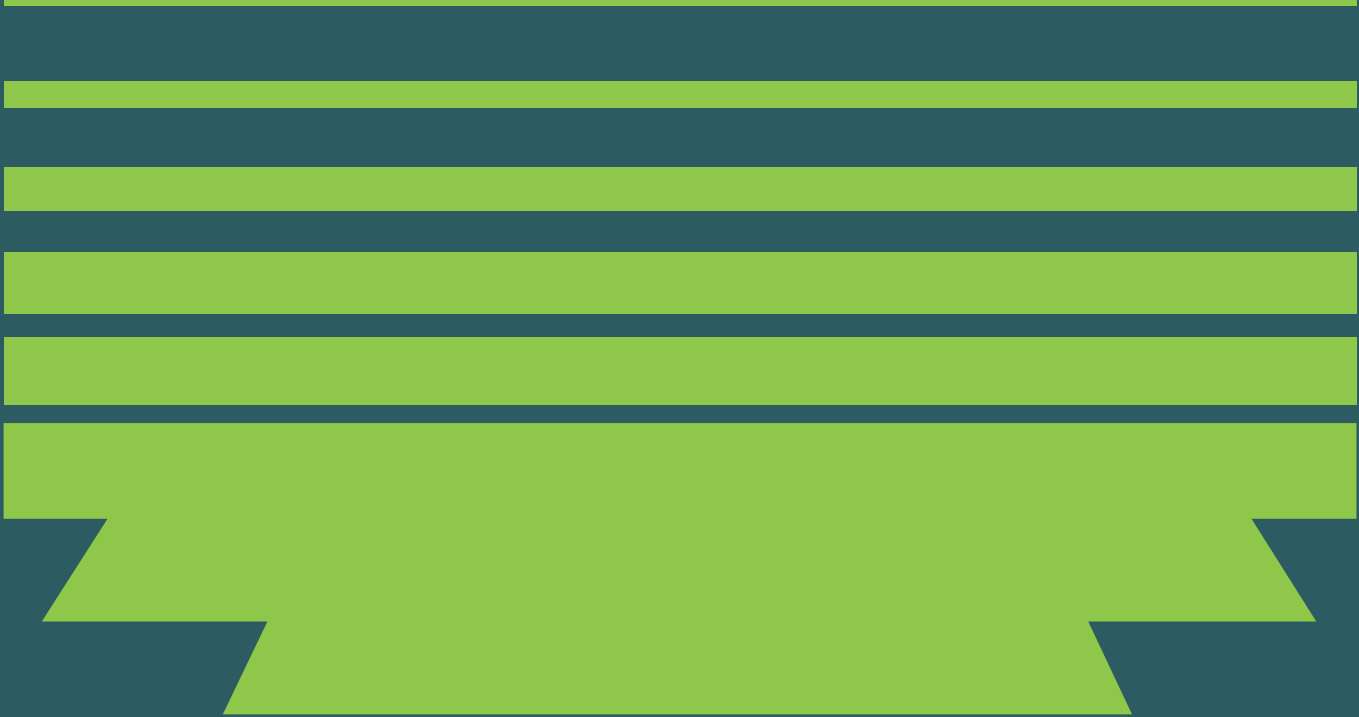
LUKA
THE WALL
THE CREATOR
FOUR DAUGHTERS
A HAUNTING IN VENICE

WIL

FILM FEST GENT

10 → 21 October

2023

Tickets & info

filmfestgent.be

5	VOORWOORD
6	WIL
12	THE WALL
14	LUKA
16	A HAUNTING IN VENICE
22	FOUR DAUGHTERS
24	THE CREATOR
30	KLAPS

QUINZAINE
DES CINÉASTES
Société des réalisateurs et réalisatrices de films
CANNES

PIERRE
NINEY

BLANCHE
GARDIN

VERTIGO

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Jonas Govaerts, Ruben Nollet,
Chris Craps

WEBMASTER

Hans verschooten

EINDREDACTEUR

Ruud Meert

LAY-OUT

Geert Verbist

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Emmanuel Van Melkebeke
Postbus 10009
2000 Antwerpen

DRUK

Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, scan of op enige
andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
akkoord van de uitgever.

✕ **VERTIGObe**

@ **VERTIGOgram**

f **VERTIGObe**

Vlaanderen
verbeelding werkt

Door het monstersucces van *Barbenheimer*, de gelijktijdige bioscoopreleases van *Barbie* en *Oppenheimer*, zagen de cinema's de voorbije zomermaanden eindelijk nog eens zwart – of moet dat roze zijn? – van het volk. Niets te vroeg, want tijdens de coronacrisis, maar ook in de periode erna hadden onze filmtempels het ontzettend zwaar te verduren.

Tegelijk doken er ook minder leuke berichten op. Zelfs de prestigieuze

Amerikaanse krant *The Washington Post* wijdde een artikel aan de vele meldingen op sociale media van wangedrag tijdens vertoningen van Greta Gerwigs en Christopher Nolans kaskrakers. Passeerden onder meer de revue: een dronken man die Ken luidkeels zat toe te juichen, een gevecht tussen twee vrouwen op de tonen van Billie Eilish' *Barbie*-slotsong en tal van tieners die 'Oppie' maar een saaie dude vonden en dus ongegeneerd TikTok begonnen te checken.

Een bekentenis: ik ben extreem gevoelig voor zulke mistoe-standen. Zo kon ik me tijdens een vertoning van de Wes Anderson-klassieker *The Royal Tenenbaums* niet inhouden om een populaire Vlaamse muzikant te vragen wanneer hij nu eindelijk zijn bek ging houden, en toen een of andere idioot tijdens de bloederige geselingspassage in *The Passion of the Christ* 'Daar vliegt zenen biefstuk!' door de zaal brulde, heb ik een klein arsenaal aan meditatie technieken moeten bovenhalen om niet helemaal nucleair te gaan.

Met de bovenstaande voorvallen wil ik vooral illustreren dat bioscoopetiquette al jaar en dag een heikel punt is. Toch weiger ik de Bompa Boomer uit te hangen, die ijvert voor een strenge 'zwijgen = eruit'-aanpak, zoals een Amerikaanse bioscoopketen die hanteert. Het is immers fantastisch dat zowel jong als oud opnieuw de weg naar de cinema heeft gevonden. Misschien kan een sensibiliseringsactie het respect voor de film én de andere toeschouwers opkrikken? Of is het een idee om aparte vertoningen te organiseren voor 'stille' en 'luide' bioscoopbezoekers?

Wat de oplossing ook moge zijn: tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN

HOOFDREDACTEUR

KANT KIEZEN

Vier jaar na *De Patrick* heeft Vlaams regisseur Tim Mielants zijn tweede langspeelfilm klaar. In het beklemmende WO II-drama *Wil*, naar de gelijknamige bestseller van Jeroen Olyslaegers, spelen Stef Aerts en Matteo Simoni twee hulpagenten van de politie, die in het bezette Antwerpen schipperen tussen verzet en collaboratie. 'Oorlogsfilms zeggen vaak nog meer over het heden dan over het verleden.' **STEVEN TUFFIN**

CREATIEVE VADER

Vandaag is Tim Mielants een van de meest gevraagde Belgische regisseurs ter wereld, dankzij zijn gesmaakte bijdragen aan internationale tv-series als *Peaky Blinders* en *The Terror*. Zo'n vijftien jaar geleden was hij echter een aanstormend talent dat na zijn beloftevolle kortfilms *The Sunflyers* en *Duffel* droomde van een eerste langspeler.

‘In die periode kwam *Wij*, een van Jeroen Olyslaegers’ vorige boeken, op mijn pad’, steekt Mielants van wal. ‘Ik was meteen gefascineerd door Jeroens schrijfstijl en de manier waarop hij zijn personages invult. We werkten samen aan een bioscoopbewerking, maar na een tijdje daagde het me dat ik veel te jong was voor zo’n project.’

Mielants beschouwt die periode als een van de leerrijkste uit zijn leven: ‘Jeroen groeide uit tot een

soort creatieve vader. Hij liet me klassiekers zoals *De Metamorfosen* van Ovidius lezen en gaf me cruciale inzichten over structuur.’ De regisseur was dan ook blij dat Olyslaegers hem

jaren later belde, toen hij *Wil* aan het schrijven was: “‘Hier zit een film in”, zei Jeroen enthousiast. En toen ik het boek las, kon ik niet anders dan hem gelijk geven.’

KANONSKOGEL

Wil betekende voor Olyslaegers de (inter)nationale doorbraak, gesmaakt door publiek en pers – het Britse dagblad *The Times* noemde het boek ‘historische fictie op zijn best: provocatief, oncomfortabel en verhelderend.’ Maar hoe begin je aan een filmadaptatie van de gelaagde geschiedenis van Wilfried – ‘Wil’ voor de vrienden – Wils, de Antwerpse hulpagent die in de vroege dagen van de Tweede Wereldoorlog in aanraking komt met zowel extreme collaborateurs als diehard verzetsstrijders?

‘Alles begint bij een duidelijk concept’, meent Mielants. ‘Er bestonden natuurlijk duizenden-een manieren om die roman te verfilmen, maar ik koos ervoor om een kanonskogel van een film

te maken. Eén die pijlsnel uit de startblokken schiet en tot op het laatste moment doorraast.’

Om alles mee in goede banen te leiden deed Mielants een beroep op Carl Joos, de (co)scenarist van onder meer *De zaak Alzheimer*, *Dossier K* en *The Broken Circle Breakdown*. ‘We

zaten eerst twee weken samen om de structuur goed te krijgen’, klinkt het. ‘Carl is een ongelooflijke vakman. Een echte kei als het gaat over drive, plot en personages. Zijn talent in combinatie met Jeroens meesterlijke taal, leek me het perfecte recept voor een intrigerende filmcocktail.’

Tim Mielants

ZONDER BAGAGE

Mielants castte in de hoofdrollen Stef Aerts en Matteo Simoni, het schijnbaar onafscheidelijke acteursduo dat samenwerkte aan onder meer *Callboys* en *De bende van Jan de Lichte*. ‘Natuurlijk beseft ik dat die twee met een bepaalde bagage komen’, lacht de cineast. ‘Ik wilde hun *Callboys*-imago echter helemaal van hen afschudden. Van Stef wist ik meteen dat hij Wil als geen ander zou kunnen spelen. Matteo leek me dan weer ideaal voor de rol van Lode, Wils collega en beste vriend, die veel harder worstelt

met de verschrikkelijke dingen die ze meemaken.’

Naast Aerts en Simoni staat de relatieve nieuwkomer Annelore Crollet als Yvette, Lodes zus en Wils *love interest*. ‘Annelore was een heuse ontdekking tijdens de castingsessies’, jubelt Mielants. ‘Ik had nog nooit van haar gehoord of haar aan het werk gezien. Ik viel meteen voor haar naturel, liet de jongens met haar testen en zag dat het heel, héél goed was.’

Voor de talrijke nevenfiguren boekte Mielants de crème de la

crème van het Vlaamse acteertalent. ‘Ongeveer de hele cast van *De Patrick* is opnieuw van de partij, omdat ik met die mensen zo fijn heb samengewerkt’, klinkt het enthousiast. ‘Dat Jan Decleir wilde meespelen was een droom die werkelijkheid werd. Dirk Roefthoof moest en zou ik hebben als collaborateur Baardje. En met de casting van Els Dottermans en Koen De Bouw als de ouders van Lode en Yvette bracht ik hulde aan *Moeder, waarom leven wij?* van Guido Henderickx. Dat is in mijn ogen nog altijd een van de beste Vlaamse reeksen ooit gemaakt.’

IN-YOUR-FACE

Tijdens de voorbereidingen stootten Mielants en zijn team op één groot obstakel: 'We merkten al gauw dat we in Antwerpen onze camera nooit helemaal zouden kunnen draaien zonder dat er een modern gebouw of een winkel à la H&M in beeld zou komen. Je kunt dat natuurlijk digitaal oplossen, of overal karren met hooi voor zetten, maar dat zou een gigantische hap uit ons budget betekend hebben.'

Puur toevallig – de neef van de *art decorator* woont er – ontdekte de filmploeg grote gelijkenissen tussen het huidige Polen en het Antwerpen van de jaren 40. Dat *Wil* deels daar gefilmd werd, zorgde niet alleen voor een grotere visuele vrijheid, maar ook voor een extra emotionele laag: 'We draaiden niet zo ver van

Auschwitz, de eindbestemming van veel gedeporteerde Joden. Daardoor werd het voor de cast en crew allemaal nog net iets meer *in-your-face*.'

Mielants had ook een heel uitgesproken mening over de look van *Wil*: 'Ik heb een hekel aan de gladde visuals van de meeste moderne oorlogsfilms. Ik wilde de

gebeurtenissen voorstellen zoals mensen ze in de jaren 40 in de bioscoop te zien zouden hebben gekregen. Daarom ging ik samen met *director of photography* Robrecht Heyvaert op zoek naar lenzen uit die periode. Zo kwamen we uit bij beelden in het smalle 4:3-formaat, die niet altijd even scherp zijn en soms knipogen naar het film noir-genre.'

EERLIJK SUBJECTIEF

Hoewel Mielants koste wat het kost het bezette Antwerpen authentiek wilde weergeven, onderlijnt hij dat *Wil* een subjectieve interpretatie van historische feiten is: 'In Jeroens boek wordt het verhaal verteld door de protagonist als bejaarde man.

Zijn kijk op het verleden is duidelijk gekleurd. Dat gaf mij – zonder dat ik ooit echt een loopje met de feiten nam – een bepaalde verhalende vrijheid. "Liever eerlijk subjectief, dan pseudo-objectief", was mijn motto op de set.'

De cineast legt ook de link met het heden: 'Oorlogsfilms zeggen vaak nog meer over de tijd waarin ze gemaakt worden dan over de periode waarin ze zich afspelen. Kijk maar naar *Come and See*, *Platoon* en *Saving Private Ryan*: allemaal producten van hun tijd. *Wil* gaat voor mij over communicatie tussen generaties: "Wat heb jij toen gedaan? Welke keuzes heb jij gemaakt?" We leven door hete hangijzers als A.I. en de ontwrichte natuur in uitdagende tijden. Ik ben er dan ook van overtuigd dat onze kinderen gelijkaardige gesprekken met ons zullen voeren zoals wij met onze grootouders hadden.' 📺

WIL SPEELT VANAF 27 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

Dit najaar op mylum.tv

HET GROOTSTE AANBOD EUROPESE SERIES

ALL POWER TO NO ONE

POWER PLAY

CANNESERIES Best Series 2023

CANNESERIES Best Music 2023

lumière

EEN SERIE VAN KRISTIN GRUE, SILJE STORSTEIN, JOHAN FASTING

mylum.tv

AGENT

Een serie van Nikolaj Lie Kaas
(The Killing, Follow the money)

LA NUIT OÙ LAURIER GAUDREAU S'EST RÉVEILLÉ

THE NIGHT LOGAN WOKE UP

Een serie van Xavier Dolan
(Mommy, Juste la fin du monde)

OVER DE GRENS

Vicky Krieps is van geen kleintje vervaard. De Luxemburgse actrice brak door naast verbeterde *method actor* Daniel Day-Lewis in Paul Thomas Andersons *Phantom Thread*. M. Night Shyamalan deed haar in *Old* letterlijk en figuurlijk tot op het bot gaan. Alleen de rol van een Amerikaanse Border Patrol-agent in *The Wall* van Belg Philippe Van Leeuw deed haar terugdeinzen. 'Ik smeekte hem om iemand anders te kiezen.' **RUBEN NOLLET**

Een Europese actrice die een vrouw vertolkt geboren en getogen in Arizona? Ook Vicky Krieps vond het een vreemd idee toen de Belgische regisseur Philippe Van Leeuw (*Insyriated*) haar de hoofdrol in *The Wall* aanbood. Toch hapte ze toe omdat het verhaal over een racistische agente van de Amerikaanse Border Patrol haar zo intrigeerde.

Tijdens de voorbereidingen begon Krieps echter te twijfelen: 'Ik heb enkele keren geprobeerd om op te stappen. Ik smeekte Philippe om iemand anders te kiezen: een actrice uit de streek, iemand die meer gemeen had met het personage. Maar hij drukte me op het hart dat hij net die bizarre tegenstrijdigheid in zijn film wilde.'

Krieps' casting valt des te harder op omdat Van Leeuw naast haar een acteur plaatste die wél perfect in het plaatje past: Mike Wilson, een lid van het Tohono O'odham-volk, die zowel in zijn filmdebuut als in het echte leven grote drinkbussen in de woestijn plant zodat illegale migranten hun dorst kunnen lessen.

'Het lijkt alsof we een primitieve kant hebben, die de bovenhand neemt zodra we een geweer vastpakken.'

VICKY KRIEPS

Het hoofdpersonage Jessica bewijst dat mensen niet alleen goed of slecht zijn. Haar vader heeft haar een afkeer – angst, zelfs – meegegeven voor al wie niet wit is. Met haar moeder klikt het niet echt en de schoonzus met wie ze goed opschiet, heeft kanker. Jessica is een vat vol agressie en frustratie. Ze voelt zich enkel veilig als ze een vuurwapen bij de hand heeft. Ze slaapt zelfs met een pistool onder haar hoofdkussen.

Om zich in te leven in haar rol focuste Krieps zich op Jessica's dagelijkse leven: 'Ik heb geprobeerd om van haar haat iets doodnormaals te maken. Het mocht absoluut niet sensationeel of dramatisch zijn. Jessica haat dag in, dag uit. Het heeft bijna iets banaals. Als je bovendien

oprecht gelooft dat je het juiste doet en op die manier je land, je geloof of je gemeenschap dient, dan is de kans reëel dat je in een meedogenloze moordmachine verandert. Je ziet jezelf immers als deel van iets groters en verliest je menselijkheid.'

Krieps trok een tijdje met echte Border Patrol-agenten op om hun dagelijkse routine te observeren. Die mannen en vrouwen zijn zelden zo fanatiek als haar personage, maar Krieps herkende wel de toewijding die ook Jessica aan de dag legt: 'Als pacifistische Europeaan vind je het volkomen gestoord hoe ze zich gedragen. In Arizona loopt iedereen met een vuurwapen rond. Ik heb altijd al een aversie gehad voor die dingen, dus ik voelde me daar niet echt goed bij. Na één dag schieten was ik echter al bij de beste. Het is griezelig hoe snel je de klik maakt in je hoofd. Het lijkt alsof we een primitieve kant hebben, die de bovenhand neemt zodra we een geweer vastpakken.'

Zulke instincten leiden niet alleen in de film tot de nodige problemen. In het echte leven lopen de spanningen tussen de Tohono O'odham en de Border Patrol hoog op sinds agenten eind mei een 58-jarige Native American doodschoten. Met negen kogels, aan zijn voordeur, voor de ogen van zijn gezin. Krieps vergelijkt het met de Franse agent die in juni een 17-jarige jongen neerkogelde: 'In wezen is de situatie dezelfde. De overheid sluit mensen uit in plaats van ze te omarmen. En wat is het gevolg? Revolutie of rellen.'

THE WALL SPEELT VANAF 27 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

WACHTEN OP OORLOG

Dune: Part Two werd door de stakingen in Hollywood verzet naar maart 2024, maar geen nood: ook *Luka* zit vol dystopische landschappen, brutalistische architectuur en mystieke rituelen. De Belgisch-Amerikaanse regisseur Jessica Woodworth (*King of the Belgians*) bewerkte *Il deserto dei Tartari*, een magisch-realistische roman over soldaten in een fort, die wachten op een oorlog die er misschien nooit komt. ‘Het is tegelijk een spiegel en een raadsel.’ **JONAS GOVAERTS**

Had je een speciale band met met het bronmateriaal?

JESSICA WOODWORTH: ‘Absoluut. Ik heb Italiaanse literatuur gestudeerd en droom er al sinds mijn 18^e van om het boek te verfilmen. Het is een enigmatisch werk, dat mee evolueert met zijn lezer. Telkens als ik het herlees – zowat elke tien jaar – lijkt het een compleet ander boek. Het is tegelijk een spiegel en een raadsel.’

Het werd al eens verfilmd in 1976, door de Italiaanse filmmaker Valerio Zurlini.

‘Zijn verfilming was heel trouw, ik heb er mijn eigen draai aan proberen te geven. Zo speelt mijn versie zich niet rond 1900 af, maar in de nabije toekomst. Voor mij bevat het boek ook veel humor, die ik niet zag in Zurlini’s film. Het absurde van het verhaal wilde ik extra benadrukken, net zoals de sensualiteit.’

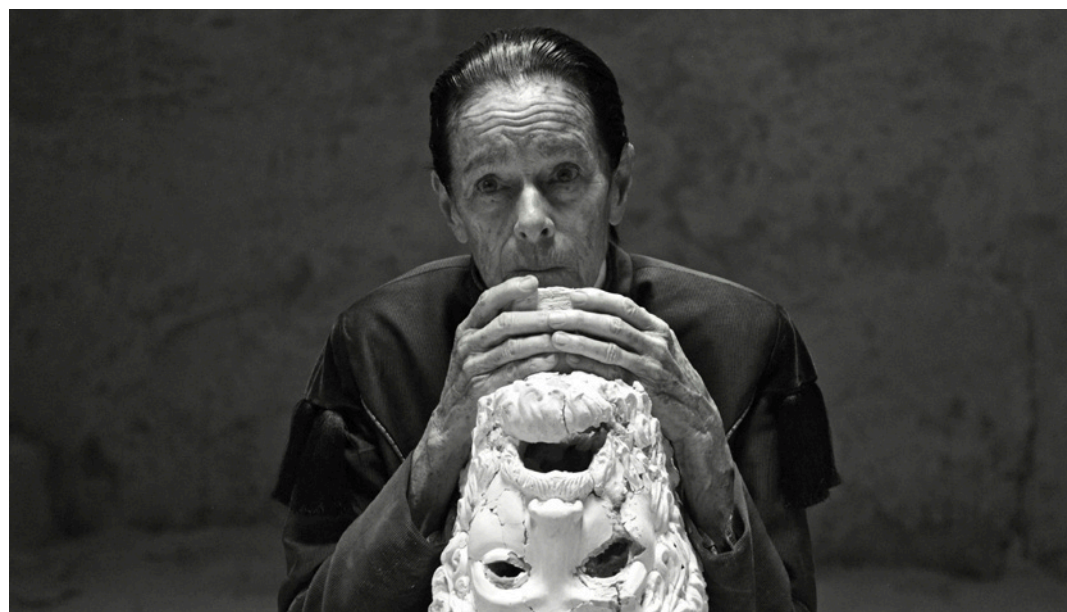
Er hangt duidelijk een homo-erotische sfeer tussen de mannelijke

hoofdpersonages, zeker in de scène waarin ze samen een regendans doen.

‘Da’s helemaal de verdienste van acteur Sam Louwyck, die ook als choreograaf fungeerde. Die dans hebben we volledig op de dag zelf bedacht. Toen de figuranten ’s ochtends aankwamen, hadden we nog niks. Ik wist alleen dat het resultaat niet mocht lijken op een choreografie uit bestaande culturen, zoals de haka uit Nieuw-Zeeland of krijgskunsten uit Japan. Ik wilde een volledig uniek universum creëren, en mede dankzij Sam is dat gelukt.’

Improvisatie lijkt een belangrijk deel uit te maken van jouw proces.

‘Heel zeker. Op de set riep ik regelmatig “Bobine!” Dat betekende dat de acteurs ongeveer tien minuten de tijd hadden om volledig loos te gaan, de lengte van een spoel 16mm-pellicule. Daar kwamen de wonderlijkste momenten uit voort, die vaak de

montage hebben gehaald. Een personage dat plots een stuk papier naar binnen schrokt: dat kun je niet schrijven.’

Er speelt maar één vrouw mee: Geraldine Chaplin, dochter van Charlie Chaplin.

‘Sinds we samenwerkten aan *The Barefoot Emperor*, zijn we echt vriendinnen. Ik schreef de rol van legerleider The General speciaal voor haar, want in het boek is dat personage een man. Tijdens de montage bleek trouwens dat dat geslacht er totaal niet toe doet. “Who cares?” vond ook Geraldine. “Schipperen we niet allemaal een beetje tussen man en vrouw?” (lacht)’ **Het verhaal speelt zich volledig af in Fort Kairos, een brutalistisch gevaarte zonder logische lay-out.**

‘Ik vond de perfecte locatie in het fotoboek *Sicilia incompiuta* (Onvoltooid Sicilië, *nvdr.*): La diga di Blufi, een nooit afgewerkte dam in de bergen van Palermo. Toen ik de autoriteiten belde om toestemming te vragen, deden ze alsof ze er nog nooit van gehoord hadden: “De dam van Blufi? Die bestaat niet!” Blijkt dat de werken dertig jaar geleden werden stilgelegd wegens connecties met de maffia. Het zou meer dan 150 miljoen euro kosten om ze weer op te starten. Ik ben blijven aandringen, tot ze begrepen dat *Luka* helemaal niet over corruptie in Italië gaat. Toen ik achteraf hoorde welke bijnaam de locals aan de werf gaven, klopte het plaatje helemaal: *The Dam of the Damned!* (lacht)’

Mogen we *Luka*, met zijn Oosters geïnspireerde kostuums, occulte symbolen en sinistere rites, omschrijven als het arthousebroertje van *Dune*?

‘Dat mag, met als kanttekening dat je alleen al met het cateringbudget van *Dune* ongeveer twintig *Luka*’s kunt maken. (lacht) Het is grappig: toen we destijds *Het vijfde seizoen* maakten, zagen sommige recensenten daar een voorloper van *The Road* in. Misschien ligt daar de toekomst: officiële prequels en sequels op Hollywoodfilms maken!’

LUKA SPEELT VANAF 13 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

HEIMELIJKE HORROR

A Haunting in Venice, Kenneth Branaghs derde Hercule Poirot-film, wordt omschreven als een bovennatuurlijk drama. Als die term wordt bovengedaald, dan weten wij hoe laat het is: Hollywood durft voor de zoveelste keer het woord 'horror' niet te gebruiken. De filmgeschiedenis barst immers van de griezelfilms die in een ander genrejasje werden gestoken. Acht vermomde voorbeelden. **JONAS GOVAERTS**

PSYCHO (1960)

Psycho staat ondertussen al decennia te boek als de beste horrorfilm ooit gemaakt. In 1960 wist het publiek echter niet waaraan zich te verwachten. Regisseur Alfred Hitchcock wist anders goed wat hij deed: in de originele trailer viel nergens het woord 'horror'. Drie kwartier lang dachten kijkers dat ze naar een spannende, maar eerder klassieke misdaadthriller zaten te kijken. Een koffer vol gestolen geld is Janet Leighs grootste probleem, tot ze beslist dat het tijd is voor een douche ...

WATERSHIP DOWN (1978)

Nog een als jeugdfilm vermomde angstdroom: schattige konijntjes met namen als Fiver en Pipkin worden levend begraven, opgejaagd door een verminkte soortgenoot en aan stukken gescheurd door een dolle hond. Omdat het 'maar' een animatiefilm was, vond de Britse filmkeuring het niet nodig om minderjarigen uit de cinema te weren. Resultaat: jonge bioscoopbezoekers huppelden vrolijk de zaal binnen, maar strompelden huilend buiten.

WILLY WONKA & THE CHOCOLATE FACTORY (1971)

Zelfs al negeren we even dat deze zogenaamde kinderfilm de formule van een *slasher* volgt, dan nog kunnen we niet om de beruchte veerbootscène heen. Die lijkt wel geregisseerd door Gaspar Noé: terwijl Willy Wonka een satanische mantra afsteekt – '*Are the fires of hell a-glowing? Is the grisly Reaper mowing?*' – flitsen er op de muur achter hem allerlei verontrustende beelden voorbij, onder meer van een onthoofde kip. Kindertrauma, iemand?

HONEY, I SHRUNK THE KIDS (1989)

Laat de olijke titel je niet bedotten: dit is in de eerste plaats een hommage aan de *creature features* uit de fifties. Belaagd door onder meer een mier, een hommeltje en een schorpioen van Godzilla-formaat, staan de vier gekrompen protagonisten voortdurend doodsangsten uit. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat het scenario van deze door Disney geproduceerde koortsdroom mee geschreven werd door Stuart Gordon, de perverse geest achter de groteske horrorklassiekers *Re-Animator* en *From Beyond*.

THE CABLE GUY (1996)

Wat begon als een doordeweekse *buddy comedy*, liet Jim Carrey herwerken tot iets veel engers. 'Hitchcock *meets* Jerry Lewis' luidde zijn pitch. Bijgevolg barst het gitzwarte resultaat van de verwijzingen naar horrorfilms, zoals een hilarische persiflage van *The Silence of The Lambs* en Carrey die plots het *Friday the 13th*-themaatje begint te neuriën. Het grote publiek moest echter niet weten van de komische superster als een creepy kabelinstallateur, met Carreys eerste flop als resultaat.

FROM DUSK TILL DAWN (1996)

Robert Rodriguez' derde langspeler lijkt aanvankelijk het DNA te delen van zijn vorige films, *El Mariachi* en *Desperado*. Maar dan maakt Quentin Tarantino's scenario een onverwacht scherpe bocht en vervelt de ogenschijnlijke roadmovie tot een volbloed horrorfilm, waarin QT het samen met George Clooney tegen een legertje vampiers moet opnemen. Wie aan het opletten is tijdens de begintitels, krijgt een dikke hint mee: de speciale effecten werden immers verzorgd door KNB, het team achter onder meer *Army of Darkness*.

BEING JOHN MALKOVICH (1999)

Pure horror, toch als je het verhaal bekijkt vanuit het standpunt van het titelpersonage. Kwaadaardige krachten kapen eerst de geest van de gevierde John Malkovich, om vervolgens zijn lichaam over te nemen. Vergeet dus *The Exorcist*, het langspeeldebuut van Spike Jonze is dé ultieme film over een bezeten personage. Scenarist Charlie Kaufman flirt overigens wel vaker met het griezelgenre – zie onder meer het ominieuze getitelde *I'm Thinking of Ending Things*.

A HAUNTING IN VENICE (2023)

Regisseur-hoofdrolspeler Kenneth Branagh mag het in interviews steeds opnieuw over een bovennatuurlijk drama hebben, wij weten wel beter: zijn derde Hercule Poirot-film is een onversneden horrorfilm. Deze Agatha Christie-adaptatie speelt zich immers af in Venetië - de locatie van het legendarisch lugubere *Don't Look Now* - en bevat knip-oogjes naar onder meer griezeltoppers *The Changeling* en *The Ring*. Sir Ken kent zijn klassiekers!

**A HAUNTING IN VENICE SPEELT VANAF
13 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP**

DIEPE WONDEN

In haar documentaire *Four Daughters* zet de Tunesische cineaste Kaouther Ben Hania een gezin voor de camera en laat hen vertellen over de twee oudste dochters die er niet meer zijn. Het resultaat? Een pakkend verhaal, op een unieke manier in beeld gebracht. ‘Mijn film heeft moeder en dochters veel dichter bij elkaar gebracht.’ **RUBEN NOLLET**

Drie jaar geleden bracht Kaouther Ben Hania – met behulp van een streepje eyeliner – de demonische kant van Koen De Bouw naar boven in *The Man Who Sold His Skin*. Opvolger *Four Daughters* maakte op het recentste filmfestival van Cannes deel uit van de officiële competitie, maar het project spookte al veel langer door Ben Hania’s hoofd.

‘Ik ben er al mee bezig sinds 2016’, steekt de regisseur van wal. ‘Toen hoorde ik een zekere Olfa op de radio vertellen over het drama dat zij en haar dochters hadden meegemaakt. Het verhaal op zich was niet zo ongewoon. Er waren in die tijd wel meer gezinnen die hetzelfde doormaakten. Maar ik vroeg me af hoe zoiets kon gebeuren.’

Ben Hania koos er bewust voor om niet exact te benoemen waarom Olfa haar twee oudste dochters kwijt is. Wie de voorbije tien jaar weleens een krant opensloeg, kent de verhalen wel. Ook in België raakten moslimjongeren erbij betrokken. ‘Er zijn talloze artikels, reportages en films gemaakt over de kwestie, maar geen daarvan gaf me een overtuigend antwoord. Dus trok ik zelf op onderzoek’, klinkt het.

‘Het verhaal op zich was niet zo ongewoon. Er waren in die tijd wel meer gezinnen die hetzelfde doormaakten. Maar ik vroeg me af hoe zoiets kon gebeuren.’

KAOUTHER BEN HANIA

Via een journalist kreeg Ben Hania Olfa te pakken, die meteen wilde meewerken. De cineast trok met een kleine ploeg naar Olfa en haar overblijvende dochters Eya en Tayssir, en filmde hen terwijl ze over hun levens vertelden. Maar het werkte niet. De wonde was te vers. Ze kregen het niet over hun hart om herinneringen op te halen.

Ben Hania zette het project op pauze en focuste zich op *The Man Who Sold His Skin*. Het verhaal van Olfa en haar dochters liet haar echter niet los. Plots kreeg ze een idee: actrices konden de afwezige zussen spelen. Zo zouden de anderen minder opgesloten zitten in hun verdriet en zich vrijer voelen om gewoon te vertellen. ‘Olfa en haar jongste

dochters zagen die aanpak meteen zitten’, zegt Ben Hania.

Nadien ging de regisseur nog een stapje verder: Eya en Tayssir zijn gewoon zichzelf, maar Olfa kreeg een actrice naast zich. Als tegengewicht voor haar licht ontvlambare persoonlijkheid, verduidelijkt Ben Hania. ‘Olfa is zo larger than life dat ze eigenlijk niet in één persoon te vatten is. In een fictiefilm splits ik zo’n personage soms op. Dan geef ik hem een buurman waarmee hij kan praten, of een zoon. Met een dialoog kun je alles duidelijker maken. Dit is wel de eerste keer dat ik zoiets doe in een documentaire.’

Het leverde niet alleen een uniek resultaat op, het heeft Olfa veel geholpen. Ben Hania leerde haar kennen als een intelligente vrouw, maar ook als iemand vol woede en verbittering. Haar relatie met haar dochters zat op een dieptepunt. Ze spraken zelfs niet meer met elkaar. Daar heeft *Four Daughters* verandering in gebracht.

‘Olfa heeft veel dingen begrepen door de film’, zegt Ben Hania. ‘Mijn ploeg bestond vooral uit vrouwen. Eya en Tayssir hadden dus voortdurend vrouwen rond zich. Dat gaf hen genoeg zelfvertrouwen om dingen tegen hun moeder te zeggen die ze anders misschien niet hadden durven te zeggen. Ze konden de confrontatie aangaan.’

Vroeger gingen Eya en Tayssir hun moeder liever uit de weg. Olfa kon ontzettend agressief en gewelddadig worden. Haar demon die naar boven kwam, noemde ze dat zelf. Die laat zich vandaag minder makkelijk zien. ‘Olfa reageert niet meer met woede’, vertelt Ben Hania. ‘Omdat wij allemaal naar de meisjes luisterden, leerde ze om zelf ook naar hen te luisteren. Dat heeft het gezin veel dichter bij elkaar gebracht.’

**FOUR DAUGHTERS SPEELT VANAF
13 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP**

POST-APOCALYPSE NOW

In *The Creator*, de nieuwe film van *Rogue One*-regisseur Gareth Edwards, trekt *Tenet*-ster John David Washington in een postapocalyptische toekomst ten strijde tegen A.I. Hoewel dit ambitieuze scifi-epos bijna 100 miljoen dollar kostte, ziet de Britse cineast zijn vierde film als een terugkeer naar zijn lowbudgetroots. 'Soms leek het alsof we een studentenfilm aan het draaien waren.' **JONAS GOVAERTS**

Ik las dat het idee voor *The Creator* ontstond toen je aan het dagdromen was.

GARETH EDWARDS: ‘Klopt. Een paar jaar geleden, toen ik promo aan het voeren was voor *Rogue One*, maakte ik een roadtrip door Iowa. Ik keek naar buiten en zag midden in een veld een vreemd gebouw. Het leek op een fabriek, met – zo herinner ik het me toch – een Chinees logo op de muur. Ik vroeg me af wat ze daar zouden maken ...

Robots, misschien? Ik ben en blijf een sci-fi-nerd, hé. *(lacht)* Vervolgens stelde ik me voor me dat zo’n robot ontsnapte uit de fabriek, in het veld terecht kwam en daar zijn eerste blik op de buitenwereld wierp.’

James Cameron zou *The Terminator* bedacht hebben tijdens een koortsdroom.

‘Dromen zijn inderdaad goud waard voor filmmakers. Misverstanden ook, trouwens. Het idee voor *Monsters*, mijn eerste langspeelfilm, is gebaseerd op zo’n vergissing. Ik was op reis en zag hoe enkele vissers een groot net binnenhaalden. In mijn fantasie trokken ze een of ander gigantisch ruimtewezen uit de zee en schrokken ze zich kapot. Dat gebeurde natuurlijk niet: de mannen werkten onverstoorbaar verder. Wat me dan op het volgende idee bracht: wat als mijn film zich afspeelt in een wereld waarin een oceaan vol dode aliens de normaalste zaak van de wereld is? Als je om de twee, drie jaar zo’n idee hebt, zit je gebeiteld.’

Er zijn duidelijk parallellen tussen *The Creator* en *Factory Farmed*, je kortfilmdebuut uit 2008.

‘Grappig, jij bent de eerste die dat opmerkt. *Factory Farmed* maakte ik voor een wedstrijd die de *48 Hour Film Challenge* heet. Deelnemers krijgen precies 48 uur om een film te bedenken, te draaien en te monteren. Een verhaal had ik niet, alleen wat losse beelden: een soldaat in een apocalyptisch landschap, een kind

in een futuristische omgeving ... Inderdaad elementen die terugkomen in *The Creator*. *Factory Farmed* heeft mijn leven veranderd. Dankzij die kortfilm kreeg ik mijn debuut gefinancierd. Via *Monsters* heb ik dan *Godzilla* en vervolgens *Rogue One* binnengehaald. Ik besef dat ik enorm veel geluk heb gehad: alsof ik als straatvoetballertje in één ruk geteleporteerd werd naar de finale van de wereldbeker. *(lacht)*

Ten tijde van *Factory Farmed* had je geen tijd of geld om gigantische futuristische sets te bouwen, dus voegde je subtiel sci-fi-elementen toe aan bestaande landschappen. Die truc gebruik je nu opnieuw.

‘Mijn geheim plan: ik beloof je robots, ruimteschepen en explosies, en breek vervolgens je hart.’

GARETH EDWARDS

‘Meer nog: die tactiek probeer ik elke keer toe te passen, weliswaar met wisselend succes. Bij *Monsters*, een kleinschalige indie, lukte dat aardig. We draaiden op echte locaties, vaak zonder vergunning en met een ploeg

van amper zes man. Maar toen ik die aanpak suggereerde aan de producers van *Godzilla*, keken ze me aan alsof ik gek was geworden. In Hollywood maken ze al honderd jaar films op exact dezelfde manier: hoe meer geld ermee gemoeid is, hoe minder ruimte er is voor experiment. Daarom heb ik het bij *The Creator* anders aangepakt. Toen de draaiperiode erop zat, heb ik de studio gesmeekt om me nog een maand extra te geven met de twee hoofdrolspelers. Samen met hen ben ik naar de verschillende locaties teruggereisd en hebben we extra materiaal geschoten, in docustijl, zonder scenario. Het voelde alsof ik een studentenfilm aan het draaien was. Het klinkt misschien stom, maar volgens mij zijn het net die beelden die de film zijn ziel geven. En als er in de achtergrond per ongeluk iemand door het beeld liep, maakte ik daar achteraf met de computer gewoon een robot van. *(lacht)*

Klopt het dat figuranten vaak niet wisten of ze een robot of een mens aan het spelen waren?

‘Dat is zo. Ik wilde nadien nog kunnen beslissen. Het was ook een tactiek om de figuranten zich zo normaal mogelijk te laten gedragen. Ik was bang dat mijn film anders vol mislukte C-3PO-imitaties zou zitten. *(lacht)* Het resultaat is wel dat *The Creator* de meest naturel acterende robots uit de filmgeschiedenis heeft. Sommigen zitten in de achtergrond gewoon rustig een sigaretje te roken.’

Hoe moeilijk is het om anno 2023 nog een origineel ontwerp voor een robot te bedenken?

‘Verdomd moeilijk. *Production designer* James Clyne heeft heel veel dingen geprobeerd: van Nintendo-achtige ontwerpen tot insectachtige designs. Uiteindelijk kwam het hierop neer: ‘Wat als de Sony Walkman het van de iMac gewonnen had?’ *(lacht)* Dat lijkt behoorlijk cryptisch, maar het heeft wel enkele unieke androiden opgeleverd.’

De grote vijand in de film lijkt artificiële intelligentie te zijn. Is A.I. voor hedendaagse blockbusters wat de Russen waren voor actiefilms uit de jaren 80?

‘Als Brit ben ik al lang blij dat we niet meer in de seventies zitten, toen Engeland de slechterik bij uitstek was. (lacht) Kijk, toen ik aan het scenario van *The Creator* begon, stond artificiële intelligentie ongeveer even ver als reizen naar Mars. Mijn uitdaging was vooral: hoe krijg ik het gevaar van A.I. helder uitgelegd aan de kijker? Intussen heeft dat probleem zichzelf opgelost. Iedereen die nu een kaartje koopt voor *The Creator*, weet perfect wie de antagonist in deze film is en waartoe hij in staat is.’

Werd *The Creator* net zoals andere dure Hollywoodproducties eerst uitgebreid getest door de studio?
‘Jazeker, en die *test screenings* hebben mij aangenaam verrast. Weet je welke doelgroep stevast de beste score gaf? Vrouwen ouder dan 35! Dat had ik niet zien aankomen: ik ben een man van boven de 35 en ik heb deze film in de eerste plaats voor mezelf gemaakt. (lacht) Blijkbaar is *The Creator* best een emotionele film. Zo herinner ik

me een visie bij ILM (*Industrial Light & Magic, nvdr.*), het team dat een deel van de visuele effecten heeft verzorgd: allemaal mannen van boven de 50. Toen achteraf de lichten weer aangingen, zat de halve zaal te snotteren. Dat is mijn geheim plan met *The Creator*: ik beloof je robots, ruimteschepen en explosies, en breek vervolgens je hart.’

Wijlen William Friedkin zei ooit: het enige wat de bioscoopbezoeker wil, is lachen, huilen of gillen.
‘Precies. Je kunt er nog zoveel verheven ideeën insteken als je wilt, als je film niet een van die drie primaire reacties uitlokt, dan heb je je job als regisseur niet goed gedaan. Op het gevaar af te klinken als een oude zak: dat mis ik soms aan de cinema van vandaag. Vaak zijn mensen laaiend over deze of gene film, maar als je hen vraagt waarover hij écht gaat, staan ze met hun mond vol tanden. Terwijl ik je perfect de verhalen kan navertellen van films die ik één keer heb gezien, veertig jaar geleden, op VHS.’

Zoals *Blade Runner*?
‘Betrap! (lacht) Als je een film maakt met als thema mens versus machine,

dan kun je nu eenmaal niet om Ridley Scotts meesterwerk heen. Maar ik heb me heus niet alleen door scifi laten inspireren, ook de manga *Lone Wolf & Cub* was een grote invloed, net als verschillende Vietnam-films. Ik vat *The Creator* het liefst samen als ‘*Apocalypse Now*, maar dan in de wereld van *Blade Runner*’. Zeg nu zelf, als je dat in de videotheek op een VHS-hoes zou zien staan, nam je die film toch onmiddellijk mee?’
***The Creator* zou oorspronkelijk *True Love* heten.**
‘Tijdens het draaien was dat inderdaad de titel. *Director of photography* Oren Soffer liet zelfs een *True Love*-tatoeage zetten. Hij mag nu aan iedereen uitleggen dat zijn kleffe tattoo eigenlijk naar een film verwijst. (lacht) Maar iedereen die straks de cinema buiten stapt, zal perfect snappen waarom dat de werktitel was. Daarvoor moeten we de mensen echter wel eerst de bioscoop in krijgen en dat bleek lastig als de titel van je scifi-epos klinkt als die van een romcom. Daarom dus: *The Creator*.’ 📺

THE CREATOR SPEELT VANAF 27 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

Visually arresting,
narratively dense.
Spectacular settings
and a magnetic
Geraldine Chaplin.
SCREEN

BASED ON DINO BUZZATIS BOOK 'IL DESERTO DEI TARTARI'

JONAS SMULDERS GERALDINE CHAPLIN JAN BIJVOET SAMVEL TADEVOSSIAN

LUKA

A FILM BY JESSICA WOODWORTH

WRITTEN & DIRECTED BY JESSICA WOODWORTH. INSPIRED BY DINO BUZZATI'S 'IL DESERTO DEI TARTARI' WITH JONAS SMULDERS, JAN BIJVOET, SAMVEL TADEVOSSIAN, DIANCO SCHREYENS, SAM LOUWYCK, AND GERALDINE CHAPLIN. CINEMATOGRAPHY VIRGINIE SUREZ.
PRODUCTION DESIGNER SABINA CHRISTOVA. SOUND STEFANO CAMPUS. COSTUMES EKA BICHASHVILI. MAKEUP & HAIR MARLY VAN DE WARDT. EDITOR DAVID VERDURME. COMPOSER TERO TEARDO. SOUND DESIGNER & MIX MARC LIZIER. LINE PRODUCERS MAARTEN D'HOLLANDER, FEDERICO SARACENI.
A BELGIAN-ITALIAN-DUTCH-BULGARIAN COPRODUCTION. PRODUCED BY PETER BROSENS (JOB FILMS), COPRODUCED BY MAARTEN D'HOLLANDER, TIM MARTENS (WRATER FILMS), DIANA ELBAUM (BELUGA TREE), FLAMINIO ZADRA, PILAR SAavedra PERROTTA (PALLASANTO FILMS), DENIS VASLIN, FLEUR KNOPPERTS (OOLVA FILMS), MIRA STALEVA, STEFAN KITANOV (ART FEST), ANZHELA FRANGYAN (DOKINO), WITH THE SUPPORT OF FLANDERS AUDIOVISUAL FUND (VAF), GUARANTEE FUND FOR THE INDEPENDENT AUDIOVISUAL PRODUCTION SECTOR IN FLANDERS, FLANDERS IMAGE, MINISTERO DELLA CULTURA-DIREZIONE GENERALE CINEMA E AUDIOVISIVO (MICA), BELGIAN FEDERAL GOVERNMENT TAX SHELTER, FLANDERS TAX SHELTER, EURIMAGES, NETHERLANDS FILM FUND (NFF) & NETHERLANDS FILM PRODUCTION INCENTIVE, SICILIA FILM COMMISSION, BULGARIAN NATIONAL FILM CENTER (BNFC), CENTRE DU CINÉMA ET DE L'AUDIOVISUEL DE LA FÉDÉRATION WALLONNE-BRUXELLES (CCF), CREATIVE EUROPE-MEDIA PROGRAMME OF THE EUROPEAN UNION, VOD & BETV, NATIONAL CINEMA CENTER OF ARMENIA (NCCA), MINISTRY OF EDUCATION, SCIENCE, CULTURE AND SPORT OF THE REPUBLIC OF ARMENIA, PROXIMUS, IFF INTERNATIONAL, TORINO FILM LAB (IFIL), FIRST CUT LAB BELGIUM, TRIODOS BANK, INTERNATIONAL SALES FILMS OUTDOUE.

A FILMFREAK RELEASE WWW.LUKA.FILM

IN DE BIOSCOOP 13/9 AU CINÉMA

Sisu

REGIE Jalmari Helander
CAST Jorma Tommila, Aksel Hennie, Jack Doolan
SPEELDUUR 1u31
VANAF 6 september in de bioscoop

Rasechte *exploitation movie* over een bikkelharde, Rambo-achtige goudzoeker die de strijd aangaat met nazi's die zijn goud willen inpikken. Een Finse westernvariant op *John Wick*, vol bloederige over the top actie. **CHRIS CRAPS**

Roter Himmel

REGIE Christian Petzold
CAST Thomas Schubert, Paula Beer, Matthias Brandt
SPEELDUUR 1u43
VANAF 6 september in de bioscoop

Een gefrustreerde jonge schrijver raakt tijdens een trip naar de Baltische Zee in de ban van een vrouw. De Duitse arthouseveteraan Christian Petzold brengt net zoals in *Undine* een ongewoon liefdesverhaal over opgroeien met obstakels. **CC**

Le livre des solutions

REGIE Michel Gondry
CAST Pierre Niney, Frankie Wallach, Blanche Gardin
SPEELDUUR 1u42
VANAF 20 september in de bioscoop

Komedie van Michel Gondry over een regisseur die zijn mojo kwijt is en met enkele medewerkers in een huisje in de Cevennen een film probeert af te werken. Net zoals *Be Kind Rewind* een ode aan de creatieve doe-het-zelf-mentaliteit. **RUBEN NOLLET**

Acide

REGIE Just Philippot
CAST Guillaume Canet, Lætitia Dosch, Marie Jung
SPEELDUUR 1u39
VANAF 20 september in de bioscoop

Een Franse familie probeert België te bereiken tussen dodelijke zure regenbuien door. Meedogenloze natuurrampenfilm, gebaseerd op de gelijknamige kortfilm van regisseur Just Philippot, waarin *Twister* en *The Road* gemixt worden. **CC**

Àma Gloria

REGIE Marie Amachoukeli
CAST Louise Mauroy-Panzani, Ilça Moreno Zego, Abnara Gomes Varela
SPEELDUUR 1u24
VANAF 20 september in de bioscoop

In dit intimistische drama, dat in Cannes in wereldpremière ging, trekt een zesjarig meisje van Parijs naar Kaapverdië om er de vakantie door te brengen bij haar voormalige nanny. Voor liefhebbers van zachte films met een angel à la *Close*. **CC**

VIERNULVIER & Film Fest Gent present

VIDEOROOM

11.10 WIEGEDOOD x 'A Page of Madness' (TEINOSUKE KINUGASA)	14.10 SARAH DAVACHI x 'Portrait of a Young Man (In Three Movements)' (HENWAR RODAKIEWICZ)	19.10 MATTIAS DE CRAENE x 'The Holy Mountain' (ALEJANDRO JODOROWSKY)
12.10 WHISPERING SONS x 'Balm (After Violence)'	+ HIEROGLYPHIC BEING x 'Parallel Spheres & Figures in Mynd' (GABRIELA GONZÁLEZ RONDON)	20.10 COLIN STETSON 'Soundtracks' + première 'GUT' (BRADY CORBET)
13.10 CLAIRE ROUSAY x 'The Bloody Lady' (VIKTOR KUBAL)	+ GAME x 'The Idol' & 'Cinema'	21.10 TSAR B & DIJF SANDERS play the music of 'Twin Peaks'
	15.10 NAIMA JORIS x 'O' (JAN VAN LIJEN)	+ slotfeest: GHOST x 'Welcome to Twin Peaks'
	18.10 EIKO ISHIBASHI x 'GIFT' (RYŪSUKE HAMAGUCHI)	

classic cult cinema with fresh new live soundtracks

info & tickets viernulvier.gent/videodroom

CINEMA CARTOON'S VIERT FEEST

vrij 22 sept 20u15	AVANT-PREMIÈRE WIL + Q&A in aanwezigheid van acteur <i>Stef Aerts</i>	woe 27 sept 20u	PEDRO KIJKT PEDRO STRANGE WAY OF LIFE & LA PIEL QUE HABITO Double Bill <i>Pedro Almodóvar</i> met <i>Pedro Elias</i>
zon 24 sept 9u30	FEESTELIJK FILMONTBIJT LE SYNDROME DES AMOURS PASSÉES , ANATOMIE D'UNE CHUTE OF IL COLIBRI + gratis glas cava/fruitsap - film om 11u	do 28 sept 20u	BELEVINGSFILM THE ROCKY HORROR PICTURE SHOW + Drag Show van <i>Send In The Clowns</i>
zon 24 sept 13u	GRATIS POSTERBEURS	zat 30 sept 21u	SLOTFILM ANY WAY THE WIND BLOWS
di 26 sept 20u	STUDENT TUESDAY CALL ME BY YOUR NAME Ingeleid door 'Hans van Cartoon's'		DANSFEEST In <i>Bar Kino</i>

Scan & check wie
Cartoon's feliciteert!

Tickets & info: cinemacartoons.be
Kaasstraat 4 – 2000 Antwerpen

CINEMA
45 JAAR
CARTOON'S

Het avontuur wacht.

Kom bij ons je droomreis boeken.

Reisfamilie Carlier • 1609

deblauwevogel.be

BRUSSEL
Bergstraat 58

NIEUWPOORT
Valkestraat 6

SINT-TRUIDEN
Luikersteenweg 54

011 705 500
info@deblauwevogel.be